

Arka Jērmakas pieredzē

21.IV.76.

155; 124 (1-3) 307; 99 (3-4) 144

Fanya 11. nod.

Gorila 2. nēst. norādīšiem 5. nod.

Niens no būtākiem brūnumiem, ko pāsaulē nevar saprast, ir tas, ka Kristus mācība ir saglabājusīs jau 2000 gados un ne tā vairi saglabājusīs, bet ka tālāk elnēki viņas dēļ, kas upeiros, ka cilvēkiem Viņa vārds ir tāls loti dārgs.

Tājād un nerad karav trūcis cilvēku, kas pārspīdētu kulpot un paraukt citus un dara apjomojamus, arī balsīgus darbus. Bet vād sādi elnēki ir fiksēti, pīlīti īzveidoti vīrieši darbi un tie vās ar vienu varu ievēroti ir vās saņēmušie, kas vājai atceroties, izvērt.

Mēs joprojām redzam cilvēkus, piemītētus pie Kristus un ap Viņu, kas īzveidoti atbildi, ja to prātētu, Viņa dēļ, tā kādā jau no apostolu laikiem līdz šim laikam.

Kas ir šī vāra, kas ir šīs Vēlētās spīks?

Nāk to dēļ atbildi apostolis. Tas, kas ševi apzinās par Kristus vērtu, kas nedrīksto sev, bet dzīvo Kristus Nākšās vāra, ka Kristus ir millesība - tā ir vāra, spīks, kas pārspīdē (apdzīvību vēnā par to, ka arī vārā u.t.t. millesību) ilošiem esam diezgan redzīgais un spīdīgais, ka millesība ir pamīle, ka daži labi savā stāngalām vāgajā un lēmīgajā prātā ir tavaldīts un atgriepts no tāva cēla, ja kāda sirds ir vārā īstīgusi tāvā līgumā. Kāda dārza cilvēka klātbūtnē vāri pārējuma spīdz vārtus redzēt no vāravajag, vāri darīt no vāravajag. Tā ir tāda millesības domīstala salīdziniet ar tāvā millesību. Kad mēs līmējāmies līdzājās santi un dzīsdam

apustula vārdus, kis jātām vādiem varu - šī cilvēka teli un grība
ir saistīta pāri vādiem mērķuļam.
Vad mēs būkojamies uz Krēstu, tad daži cilvēki iestāda vāc
nākējā vārībuļu, cīti - cīsaņas. Ja mēs būvi te redzēsim, tad mēs
nēl nesam Kristu pagājušo. Tātai vad mēs redzēsim ka Nāc
šīs cīsaņas ugnīmēs un, ka Viss nostājas te precīzā, kā
jātāguši sods un ugnīmēs uz savi rodū, tad tam darboan
un tātai būvē vārdu - ne ar ko nesildīgtāma mīlestība.

Īstas būdās būtības, kis pāsāule nespīj saprest ir tās, ka
cilvēks ir veltījis jaunu radījumus. Lai būtu pāsāule mīgīnajusi
pārveidoti, lai cilvēki veltītu citādorui. Tā padarot cilvēku labāku
ne izmīdot fānumu - vīti ūtē cītīšu iet ar labākā līgumā
solījumiem, ar soda bārdopēbu. Šie līgumi jādru tārtītīos
ir mīgīnajusi pārveidītās cilvēkus, kis laučā grēcīgā cilvēku
veidat labi. Lai ir būjusi cītīšu, spāni - tas vēlo nav
būdījot - īzvēlas, laučīgas cauri. Kāmēs mēs mīgīnām
kārt cilvēku cītīšu, laučās ne rūgtā laume laučīties cīspīj.

Tātai Pēcītībājs mēs appesti ne mērus pārītem, ne tār vien
prēdīšanas. Apustulus īzauj: "Tā tām vītēs ir mērs par vītēm,
tātad vīti ir mīrīsi. Un vītēs mīra par vītēm, lai tie, kas
redzīvo, redzīvo Vāris kās pārītem, bet tam kās par vītēm
mīri un ugnīdītās."

Tas ir tās cīvītīgums, kis never atdarināt. Vītēs ir
tās, kas veido tās jauno un citādo cilvēku. Vītēs vītē-
garī līgumus, pāriši, spāni, spāni ir Nāc mīlestība, kas vītēs ugnī-
mērus un mēs pārveido. Kāmēs pāsāule apdzīvāties savas
vaihās, kāmēs cilvēkiem leis ir vītējās labīties un
lābīs ir tātai vītēs cītīgās rādītījās, kas mēs satver
uz tā vārī pārīpīst ir par vītē pīlītītī mīlestība
Kītītīgā drāndīce cauri tām vītējām redzītās Tora
mīlestība pīlītītī vārī. Kītītīgā drāndīce, ap tā Krēstu
stāvēdama, dodas pāsāules vītē.

(2)

Mes redzam pasaulē tūkstotis līdzīgi līku, cilvēki ir iepazīstē
tikai mīlestību un sevi. Ir jāmācās atkal par sausmu. Sav
varonību apjomārības un aizbūgt cīņas un pašā garām
Kristus viesītām. Cilvēki ir garām ne tikai viesītām, bet
arī tēva un mātes cīšanām. Cilvēkiem jāatgādina, lai visi
mācītos redzēt, mācītos vērandēties no tās mīlestības. Viss
pārojā mīlestību, no mēs pagāstām, nā līķis atklājuma
Tas, ko cilvēki iauk īsaļā vārdā, ir pārtītās vācītās. Lī-
mākam jānoskaidrys viesīta priekšā, kāmēr sabruk līdzīgs un
plūst asaras. Līdzīgs nav ielūku, lai glabātu atnācas par
krīzēm līdzīm.

Jāmācas iepriest ielīdzīties ar Dievu. Bez tās sali-
dzināšanas nērīs ne vīspāles no tā, ko cilvēki mācī-
dītē - ne miera ne laimes.

Amen.